

всѣко орѣжие отъ българитѣ, но взеха отъ тѣхъ и „заложници“ т. е. арестуваха първенцитѣ на града и ги откараха задъ Дунава, като обявиха изъ цѣла Добруджа, че ако българското население почне да пакости на румънскитѣ войски, то отвлѣченитѣ български първенци ще бждатъ избити.

Така рѣцетѣ и на най-буйнитѣ българи сега бѣха вързани. Хората се изпокриха по избитѣ и изъ таванитѣ на кѣшитѣ си. И никой не мигна презъ настѣпилата нощъ, защото си мислѣха: ами ако румънитѣ запалятъ града отъ всички страни? . . . Народътъ въ Добричъ никога не бѣше преживявалъ такава страшна нощъ!

И когато най-после съмна, градътъ изглеждаше като пустъ: румънскитѣ мародери бѣха избѣгали, а населението стоеше нѣмо въ своитѣ скривалища.

Но ето въ града се втурна откъмъ южната страна конникъ. Той бѣ самъ; дигналъ бѣше високо изтеглената си сабя, очитѣ му блещѣха изподъ нахлупената фуражка. Конникътъ летѣше като ястребъ. Но срѣдъ градската стѣгда конътъ спрѣ настрѣхналъ — прикова го сѣкашъ мъртво нѣмиятъ градъ, изъ улицитѣ на който препускаше. Войникътъ се възправи на стремената и продра гробната тишина съ гороломенъ гласъ:

— Ура! Ура!

Уви, никой не се озова: градътъ оставаше глухъ и нѣмъ. Конникътъ отново се дигна на стремената и процепи пакъ гороломно тишината.

— Да живѣе България! Ура-а!

Послѣ завъртѣ саблята си високо и сбута коня,
— полетѣ.